

РЕШЕНИЕ

№ 371

гр. София, 21.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 16.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **1556** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 112 ал. 1 т. 4 от ЗЗ.

Производството е образувано по жалба на В. Б. Р. от [населено място] срещу ЕР на НЕЛК № 0392 от зас. 157 от 03.12.2012г., с което е отменено ЕР на ТЕЛК № 1948 от 05.07.2012г., общи заболявания – МБАЛ [фирма] [населено място] в частта по оценка на работоспособността, която е намалена от 50%, определена от ТЕЛК на 35% ТНР с оспореното ЕР на НЕЛК и по отношение на определения срок за инвалидизация.

В жалбата си жалбоподателят твърди, че оспореното ЕР на НЕЛК е незаконосъобразно, постановено при неправилното приложение на закона, тъй като твърди, че за неговите заболявания – както за загубата на слуха, така и за сърдечно – съдовото – се следва по – голям процент ТНР. Твърди и неправилното приложение на закона, тъй като твърди, че отмененото ЕР на ТЕЛК с оспореното ЕР на НЕЛК е било законосъобразно. Иска оспореното ЕР на НЕЛК да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата Директорът на НЕЛК изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение. Твърди, че законосъобразно НЕЛК е определил процента ТНР, като това се потвърждава от приетите по делото СМЕ.

Заинтересованата страна ТП на НОИ – [населено място], Р. - Я., редовно призован, не

изпраща представител в открито съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Административен съд София – град, Второ отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

С ЕР на ТЕЛК за общи заболявания № 1948 от 05.07.2012г. към МБАЛ [фирма] [населено място] на жалбоподателя е определена трайно намалена работоспособност в размер на 50% с водеща диагноза глухота свързана с нарушение в провеждането на звука и неросензорна загуба на слуха, като % ТНР е определен на основание т. 2.1.3 от р. I на част III от НМЕР.

В преписката не се съдържат доказателства за датата, на която ЕР на ТЕЛК е получено в ТП на НОИ – [населено място], Р. - Я.. Датата на получаване се установява от приемо – предавателен протокол с вх. № на ТП на НОИ – [населено място] № 21 – 01 – 57 от 20.07.2012г., с който е прието и досието на жалбоподателя Р.. Датата на получаване на ЕР на ТЕЛК от Р. – Я. се установява от Решение № 1855 от зас. № 060 от 25.07.2012г. на Комисията по чл. 98 от КСО. В посоченото решение самата комисия удостоверява, че ЕР на ТЕЛК № 1948 от 05.07.2012г. е получено в Р. от РКМЕ като в тази графа не е посочена дата, но на посочената дата на постановяване на решението на комисията по чл. 98 от КСО – 25.07.2012г. е видно, че ЕР на ТЕЛК им е било изпратено и те са взели решение по него. Т.е. настоящият състав намира, че предвид представените по делото доказателства Р. – [населено място] е било уведомена за ЕР на ТЕЛК най – късно на дата 25.07.2012г.

ЕР на ТЕЛК № 1948 от 05.07.2012г. е обжалвано от председателя на медицинската комисия по чл. 98 от КСО при Р. - Я., ТП на НОИ – [населено място] с жалба вх. № 6959 от 11.09.2012г. пред НЕЛК.

Въз основа на гореизложеното е постановено и оспореното в това производство ЕР на НЕЛК, с което е прието, че за жалбоподателя се следват 35% ТНР на основание част III, р. I, т.2.1.2, а не по т. 2.1.3 както е приела ТЕЛК.

По делото са изслушани две СМЕ експертизи едната от вещо лице със специалност уши – нос – гърло, от която се установява, че по отношение на определения % ТНР за водещата диагноза правилно е определен 35% ТНР, а другата от вещо лице – кардиолог, който установява, че за сърдечно съдовите заболявания на жалбоподателя не се следва % ТНР.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по изложените по-долу съображения. Съобразно задължението на съда по чл. 168, ал. 1 АПК, настоящият състав счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

В тази връзка се установи, че видно от представените по делото доказателства ЕР на НЕЛК № 0392 от заседание № 157 от 03.12.2012г. е издадено от компетентен орган, съобразно водещата диагноза на жалбоподателя. Актът е издаден в предписаната от закона форма – мотивирано решение, но при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, както и противоречие с материално правните норми.

В тази връзка настоящият състав намира, че оспореното ЕР на НЕЛК е постановено

по недопустима жалба, а именно просрочена, и по влезнало в сила решение на ТЕЛК, което е стабилен административен акт, поради което е постановено в противоречие със закона. Това е така, тъй като на първо място съгласно чл. 112 ал. 1 т. 3 от Закона за здравето (ЗЗ), НОИ като заинтересован орган може да обжалва решенията на ТЕЛК пред НЕЛК в 14-дневен срок от получаването им. Срокът е преклузивен – с изтичането му се погасява правото на жалба срещу ЕР на ТЕЛК и съответно ЕР на ТЕЛК влиза в сила. Такава разпоредба се съдържа и в специалната норма на чл. 98 ал. 6 от КСО, която урежда работата на Комисията по чл. 98 от КСО. Съгласно чл. 98 ал. 6 от КСО „В случай че медицинската комисия реши, че експертните решения на ТЕЛК и НЕЛК са неправилно издадени, председателят ѝ подава жалба срещу решенията на органите на медицинската експертиза в 14-дневен срок от деня на получаването им в съответното териториално поделение на НОИ. Жалбата срещу решенията на ТЕЛК се подава пред НЕЛК, а срещу решенията на НЕЛК - пред Административния съд - С., по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#)”. Видно от цитираната разпоредба и съобразно нея срокът за оспорване започва да тече от момента на постъпване на ЕР на НЕЛК в съответното ТП на НОИ, което в конкретния случай е станало на 25.07.2012г., видно от доказателство изхождащо от заинтересованата страна ТП на НОИ – [населено място], Р. – [населено място], а именно решение № 1855 от зас. № 060 от 25.07.2012г. на комисията по чл. 98 от КСО, представено с медицинското досие на жалбоподателя. От момента на постъпване на ЕР на ТЕЛК в съответното ТП на НОИ – в конкретния случай от 25.07.2012г., е започнал да тече 14 дневният срок за оспорването му съгласно чл. 98 ал. 6 от КСО и чл. 112 ал. 1 т. 3 от ЗЗ. Този срок е изтекъл на 09.08.2012г., който ден е бил четвъртък – работен и непразничен ден. Жалбата от ТП на НОИ – [населено място] срещу ЕР на ТЕЛК е подадена на 11.09.2012г., видно от поставен върху нея щемпел, т.е. след изтичане на законоустановения 14 дневен срок за оспорване му.

В връзка с изложеното настоящият състав намира, че НОИ е оспорил ЕР на ТЕЛК след изтичане на преклузивния срок. НЕЛК е разгледала и се е произнесла по недопустима жалба срещу ЕР на ТЕЛК, което вече е влязло в сила. НЕЛК не е взела предвид това обстоятелство и като е отменила решението на ТЕЛК е постановила незаконосъобразен акт, а именно оспореното ЕР на НЕЛК е постановено в противоречие със закона и като незаконосъобразно следва да бъде отменено (в този смисъл и решение № 5098 от 06.04.2012г. на ВАС, VI отделение по адм.д. № 278/2012г.).

На следващо място следва да се посочи, че в оспореното ЕР на НЕЛК е посочено, че при извършена аудиометрия на жалбоподателя се установява намаление слуха у жалбоподателя на дясно ухо – 70 дБ, на ляво ухо 65 дБ, като е посочено, че се касае за двустранен неврит на слуховите нерви с функционален дефицит на практическа глухота, компенсирани със слухопротезиране. Във връзка с посоченото и в самото ЕР на НЕЛК съдът намира, че незаконосъобразно е определен процент ТНР по т. 2.1.2, р. I, ч. III от НМЕР, тъй като посочената разпоредба определя 35% за намаление на слуха от 45 до 55 дБ, а видно и от установеното от НЕЛК при жалбоподателя намалението на слуха е повече – на ДУ – 70 дБ, а на ЛУ – 65 дБ, което съответства на приетото от ТЕЛК, а именно ТНР по т. 2.1.3, р. 1 ч. III от НМЕР, а именно от 55 до 65 дБ, тъй като е взето предвид компенсирането чрез слухопротезиране. Крайният извод в ЕР на НЕЛК противоречи и на приетото от НЕЛК, че се касае за функционален дефицит в степен на практическа глухота, което е вече основание по т. 2.2 от р. I, на ч. III от НМЕРV

Изложените аргументи водят до извода и за незаконосъобразност на оспореното ЕР на НЕЛК, поради противоречие с материалния закон. Изложените аргументи обаче са само за пълнота на изложението, тъй като както е посочено по - горе оспореното ЕР на НЕЛК е незаконосъобразно, като постановено по недопустима жалба и по отношение на вече влезнало в сила ЕР на ТЕЛК, а именно по отношение на стабилен административен акт.

Във връзка с изхода на спора настоящият състав намира, че искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно съгласно чл. 143 ал. 1 от АПК и следва да бъде уважено, а искането на ответника в тази връзка е неоснователно. В тази връзка ответника следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя направените от него разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 150 лв. за допуснатата първа СТЕ или общо 160 лв. Ответника следва да възстанови и направените разноски по допуснатата втора СМЕ, тъй като жалбоподателят е освободен от разноски за нея. Най – накрая съгласно чл. 78 ал. 7 изр. първо от ГПК приложим на основание чл. 144 от АПК в това производство „Ако претенцията на лицето, което е получило правна помощ, бъде уважена, изплатеното адвокатско възнаграждение се присъжда в полза на Националното бюро за правна помощ съразмерно с уважената част от иска”. Тъй като претенцията на жалбоподателя е уважена и същият е получил правна помощ, настоящият състав намира, че ответника следва да бъде осъден да заплати и на Националното бюро за правна помощ сума в размер на 150 лв. на основание чл. 7 ал. 1 т. 4 във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЕР на НЕЛК № 0392 от зас. 157 от 03.12.2012г., с което е отменено ЕР на ТЕЛК № 1948 от 05.07.2012г., общи заболявания – МБАЛ [фирма] [населено място] в частта по оценка на работоспособността, която е намалена от 50%, определена от ТЕЛК на 35% ТНР с оспореното ЕР на НЕЛК и в частта по определения срок за инвалидизация по жалбата на В. Б. Р. от [населено място].

ОСЪЖДА НЕЛК да заплати на В. Б. Р. от [населено място] сумата от 160 (сто и шестдесет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

ОСЪЖДА НЕЛК да заплати на Административен съд София град сумата от 150 (сто и петдесет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

ОСЪЖДА НЕЛК да заплати на Националното бюро за правна помощ сумата от 150 (сто и петдесет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: